

דואים משפט

כתב עת מקצועי מבית גדעון פישר ושות'

GIDEON FISHER & Co.
Law Offices and Notary

מרכז עזריאלי, המגדל המשולש, קומות 39-40, תל אביב 67023 | טל': 072-36913999 • פקס: 072-36913998
www.fisher-lawfirm.com • office@fisher-lawfirm.com

PARLEX INTERNATIONAL LAW GROUP

קוראות וקוראים יקרים,

אנו שמחים להציג בפניכם פרויקט אשר משרדנו מאמץ: תחרות המשפט הבינלאומי ע"ש ג'סאפ (Jessup), כאשר כל מדינה שולחת את נבחריה שניצחו בתחרויות הפנים ארציות, לטעון בפני טריבונל שופטים בווישינגטון, אשר מדמה את בית המשפט הבינלאומי לצדק בהאג. התחרות עוסקת במשפט הבינלאומי הפומבי והמסחרי, בהשלכות העובדתיות והמשפטיות של שינויי האקלים על המדינה, ההגירה, וכן על הלוואות ריבוניות. ישתתפו בה מעל 80 מדינות ויותר מ-550 אוניברסיטאות מרחבי העולם, בשיתוף מומחי משפט בינלאומי ברמות הגבוהות ביותר.

לצד פידמות עורכי דין מובילות מהעולם אשר מלוות כל אחת את נבחרתה מאותה מדינה, משרדנו נותן חסות ומלווה את "הנבחרת הישראלית" אשר השנה הנה מהאוניברסיטה העברית.

לטעמנו, יש ערך חשוב ומוסף במעורבות של משרדי עורכי דין בתחום המשפט הבינלאומי בכלל ובקידום פלטפורמות ייחודיות כאלו בפרט תוך טיפוח דור העתיד מן היסוד.

למשרדנו פינה מיוחדת בלב לתחרות זו, אף לנוכח העובדה, כי לפני כעשור, ייצג את ישראל באותה תחרות שותף המחלקה הבינלאומית במשרדנו, עו"ד בנימין (בנג'י) לבנטל, שהגיע בשעתו עם צוותו למקום השני, לאחר אוניברסיטת Harvard. כיום אנו שמחים עד מאוד לסגור מעגל, וללוות את הצוות הנוכחי המתחרה.

אנו מאמינים, כי בעולם המשפט, עלינו לטפח מן היסוד את דור העתיד, במיוחד את אלו אשר צפויים להתגלות כבשרונות משפטיים, שיהיה להם ערך מוסף בעולם המשפט ולנו בחברה בכלל.

לסיום, נבקש לאחל לכל אחת ואחד מכם ולבני משפחותיכם חג פסח כשר ושמח.

גדעון פישר

גדעון פישר, עו"ד

ד"ר אליהו וינוגרד

שופט בדימוס ונשיא לשעבר של בית המשפט המחוזי בתל אביב
שותף, יועץ ומנהל מקצועי

הסיפור של "כור" – להיות חכם או להיות צודק?

לכתוב פסק דין, אני בראש ובראשונה שואל את עצמי: מה היא התוצאה הצודקת. אני קורם יורה את החץ. אחר כך אני מנסה לבחון איך אני יכול, במסגרת החוק, להגיע לתוצאה הנכספת. זו הייתה גם דרכי בשיפוט. לפעמים הייתי נתקל בכך שההליכה העיוורת אחרי ההוראות של החוק היבש, תוביל לתוצאה בלתי צודקת בנסיבות העניין, ועליכן היה צורך לחפש דרך להיות לא רק חכם, ודבק במלה של החוק, אלא גם צודק.

המקרה של חברת "כור", שהוגשה בקשה לפירוקה, יכול לשמש דוגמה טובה להתלבטות שלי ולתוצאה שאליה הגעתי.

המשך בעמוד 3 בכתב העת.

מלך אחר היה מיטיב לקלוע בחץ וקשת. הוא היה נוהג לצאת מדי שבוע עם עבדיו ליער. הם היו מציירים על גבי העצים את העיגולים לקליעה למטרה, והוא היה יורה את החץ, ותמיד קלע בול למטרה. יום אחד, בכואו ליער, ראה שעל העצים תקועים חיצים שנורו, וכולם – בול למטרה. אלו לא היו חצים שהוא ירה. ציווה המלך על עבדיו למצוא את היורה המיטיב לקלוע. הביאו עבדיו בפניו את היורה, והמלך שאלו: "כיצד זה אתה מצליח, כמוני, לירות בול למטרה?" השיב היורה: "אני יורה תחילה את החץ, ורק אחר כך מצייר את העיגולים סביבו".

"זוהי גם דרכי בשיפוט" – המשיך השופט חיים כהן שהביא את המשל – "כשאני ניגש

אנו מתכבדים לארח את עו"ד אוריאל לין – נשיא איגוד לשכות המסחר במאמרו המרתק אודות מקורות הצמיחה של המשק

משרדנו מתרחב

במסגרת העתודה האקדמאית, הן כתובע צבאי בכיר והן כסגור צבאי בכיר. עו"ד אסף קינט אשר ייצג את לקוחות המשרד בערכאות השונות בתיקים במגוון תחומי המשפט האזרחי, המשפט המינהלי והמשפט המסחרי עו"ד קינט התמחה במשרד ד"ר וינרוט ועבר במשרד לוי, מידן ושות'.

עו"ד הגר אסף התמחתה בפרקליטות האזרחית בתל אביב, במחלקה הפיסקאלית (מיסים) (ליטיגציה) והיא תייצג את לקוחות המשרד במגוון תיקי ליטיגציה בתחומי המשפט האזרחי השונים.

אנו שמחים לבשר על הצטרפותם של עורכי דין חדשים למחלקת הליטיגציה במשרדנו ועל התרחבות משרדנו אשר מעתה מתפרס על פני הקומות 39 ו-40 במגדל המשולש בעזריאלי.

עו"ד שרון דיין המתמחה בליטיגציה מסחרית ואזרחית, ובעל ניסיון רב בניהול תיקי ליטיגציה מורכבים בענפי משפט מגוונים, לרבות בדיני החוזים, החברות, הקניין הרוחני ולשון הרע. עו"ד דיין ניהל גם תיקים פלילים, בדגש על תיקי צווארון לבן ותיקים המתבררים במערכת הצבאית, במשך שנות שירותו בפרקליטות הצבאית,

עו"ד אוריאל לין
נשיא איגוד לשכות המסחר

העסקים הקטנים – מקור הצמיחה של המשק

בישראל כ-450 אלף עסקים קטנים ובינוניים, מתוכם 375 אלף הם עסקים שהמחזור בהם אינו עולה על מיליון ₪, ועוד 75 אלף עסקים בהם המחזור אינו עולה על 5 מיליון ₪ בשנה. אלה הם העסקים הקטנים והבינוניים המהווים 94 אחוזים מכלל העסקים בישראל. עסקים קטנים ובינוניים אלה קשורים בדרך כלל בזיקת בעלות משפחתית. הם אלה היוצרים את עיקר הצמיחה במשק ואת עיקר הכנסות המדינה שכן הם לא נהנים מהטבות מס מיוחדות ולא מקבלים מענקים. עם זאת, הם משלמים את מלוא מס החברות בשיעור של 25 אחוז ואת מלוא המס על חלוקת דיבידנד שהועלה לאחרונה ל-30 אחוז. מי שמעוניין בהמשך צמיחת המשק חייב להתמקד בתשתית רחבה זו של המגזר העסקי.

אם נזכור את פעולות הכנסת לאחרונה, ניווכח כי מאומה לא נעשה במדיניות, כתפיסה כוללת, על מנת לעודד את צמיחתו של המגזר הזה. אין מדובר במענקים ואין מדובר בחלוקת הטבות, אלא במדיניות נבונה שמחזקת את המוטיבציה במגזר זה לבנות עסקים ולפתח עסקים. לאמיתו של דבר, עשתה כנסת ישראל בדיוק את ההפך בהתמדה ובעקביות, והמשיכה לשחוק את זכויות המגזר העסקי. אם בשטף של חוקי עבודה חדשים, שבאף אחד מהם אין אפילו שום ניסיון להעניק איזושהי זכות למעסיק, אם בחוקי סביבה המטילים על המגזר העסקי למחור פסולת שנוצרה על ידי אחרים, ואם בחוקי צרכן אשר נוטלים כל אחריות מהצרכן ומעבירים את מלוא האחריות למוכר, גם כאשר הצרכן קנה בדיוק את מה שרצה וגם כאשר אין שום דופי במוצר אותו רכש.

כאשר מביאים בחשבון את ההכבדות, גם של רשות המסים כמו דיווח מע"מ מקוון וזרם החוקים החדשים של יצירת עבירות חדשות כנגד המעסיק, חייבים להיות מוכי עיוורון מכדי להבין שכל זה פוגע במוטיבציה לפתח עסקים בישראל.

חשוב שערבנו באיגוד לשכות המסחר מראה בעליל כי לא פחות מ-2 מיליון איש קשורים בזיקת בעלות למגזר העסקי. הם בונים, תוך סיכון אישי שלהם את הכלכלה אבל הם בעצם המגזר הנשכח. זהו בדיוק אותו מגזר, עליו כנסת ישראל היוצאת לא חשבה כאשר היא חוקקה את חוקיה.

היקף הכנסות המדינה אינו פונקציה ישירה של שיעורי המס. היקף הכנסות המדינה ממסים מושפע יותר מהיקף הפעילות הכלכלית, מאשר שיעורי המסים. אם לדוגמא, חברות עסקיות לא תהיינה רווחיות, העלאת שיעור מס החברות לא תתרום מאומה, היא עלולה אפילו לגרום לתוצאה הפוכה – לפחות רווחים של חברות.

הבסיס של כל חישוב כלכלי חייב להיות מותנה תמיד בשיעורי הצמיחה הצפויים. הדבר ברור לכל. אולם מעט מאוד מחשבה מושקעת בשאלה כיצד מגדילים את הצמיחה, והצמיחה היא צמיחתו בעיקר של המגזר העסקי שהוא התשתית של הכלכלה כולה.

הרבה מדובר על כלכלת המדינה, והרבה מדובר על הצורך להגביר את הצמיחה, ליצור מקומות עבודה חדשים, לחזק את המערכות הפיננסיות ולשפר את הכנסות המדינה.

מה שמאוד מעניין, הוא שבמרבית הדיונים הכלכליים ובעיקר בדיוני המקרו, מחמיצים תמיד את המקור לקיומה והתפתחותה של צמיחה כלכלית. דוגמא טובה לכך הינה העיסוק בתקציב המדינה. אנו מציגים נתונים ברמה ממש מתמטית של היקף הכנסות לעומת היקף הוצאות ומאמץ אדיר מושקע בניסיון לצמצם את הפער בין השניים. **מה שנשכח תמיד הוא שכלכלה אינה נתונים סטטיסטיים ואין זה שיעור באלגברה,**

ד"ר אליהו וינוגרד – שותף

הסיפור של "כור" – להיות חכם או להיות צודק?

(המשך מהעמוד הראשון)

חברת "כור" הייתה חברה גדולה של ההסתדרות הכללית של העובדים, והיא הייתה בעלת חברות בנות רבות, שעיקרן היו חברות של תעשייה. "כור" נקלעה לקשיים כספיים, והייתה חייבת סכומים ענקיים לבנקים ולספקים. אחד הנושים הגדולים שלה היה בנק מארצות-הברית, "בנקרס-טראסט", שביקש מבית המשפט לפרק את "כור". יתר הנושים, כולל הבנקים הישראליים, שגם להם הייתה "כור" חייבת הרבה כסף, ביקשו לדחות את הבקשה. התיק נקבע לדיון בפני.

מרגע שמוגשת בקשה לפירוק של חברה, מפסיקים הספקים שלה לספק לה חומרי גלם או סחורות, כדי לא להגדיל את החוב שיגיע להם, שהרי הם צפויים לקבל רק חלק ממנו, כמו יתר הנושים. במקרה כזה החברה משותקת, ואינה יכולה להמשיך לפעול. אם זו תעשייה, הרי בלי חומרי גלם היא אינה יכולה לייצר. ביום הדיון הייתה כל המערכת המשפטית והכלכלית כמרקחה. להחלטתי היו אמורות להיות השלכות מרחיקות-לכת על המערכת הכלכלית של המדינה כולה. על האווירה ששררה באותו יום בבית המשפט, הנה כתבה מעיתון מעריב מיום 21 בדצמבר 1988, שכתרתה:

"קבוצה כה גדולה של משפטנים מהשורה הראשונה לא נראתה מזמן באולם אחד".

"הדיון באולם השופט וינוגרד נקבע לשעה 8.30 בבוקר. אחרי שמונה בבוקר כבר לא היה מקום להכניס סיכה. קבוצה כה גדולה של משפטנים מהשורה הראשונה לא נראתה מזמן באולם אחד.

הדיון החל כאשר ב"כ "כור" ביקש למחוק את בקשת בנקרס-טראסט, אבל השוטרת בכניסה עדיין נאבקה עם עורכי-דין ועיתונאים שניסו להידחק פנימה. השופט ד"ר אליהו וינוגרד שמע בסבלנות את כל עורכי הדין, אחר כך הודיע על חצי שעה הפסקה...

הצלמים עטו על הפרקליטים, העיתונאים התרוצצו בין הצדדים. המתח הגיע לשיא. חצי

השעה התארכה לשעה ויותר, ואז שוב קרא הפקיד "בית המשפט". ד"ר וינוגרד התחיל להקריא את החלטתו, ולאט לאט הפשיר המתח בפניהם של אנשי "כור". אורות המצלמות נדלקו, ואז ביקש עו"ד צדוק, בשם כל עורכי הדין שבאולם, לברך את ד"ר וינוגרד עם התמנותו לנשיא בית המשפט המחוזי.

התלבטותי בעניין הזה הייתה רבה. לא הייתה בחוק שלנו שום דרך שלא לקבל את הבקשה. הייתה דרושה אקרוסטיקה משפטית כדי להגיע לתוצאה הצודקת. בארצות-הברית קיימת האפשרות הנקראת "צ'פטר 11", המאפשרת לבית

המשפט להורות שחברה, במצבה של "כור", לא תפורק, ויאפשר לה לשקם את עצמה, כדי שתוכל שוב לעמוד על רגליה ולהמשיך לפעול, מבלי שזכויות הנושים תקופחנה. אצלנו לא הייתה אפשרות כזו קיימת בחוק. היה צורך להמציא אותה, וזאת עשיתי בהחלטתי.

לאחר ניתוח המצב המשפטי כתבתי בהחלטתי, בין השאר:

"חברת כור אינה עוד חברה כרוגמת החברות הרבות שבקשות לפירוקן מובאות חרשות לבקרים לבית משפט זה. כור היא חברה ענק בממדים

ישראליים, החולשת על נתח נכבד של התעשייה הישראלית ושל המשק הישראלי. על כן זעזוע בה עלול להוביל לזעזוע במערכת הכלכלית של המדינה, שלא לדבר על אלפי המועסקים בה, ועל עשרות ואולי מאות העסקים והתעשיות הקשורות בפעילותה, בצורה זו או אחרת, אם במישרין ואם בעקיפין. על כן חייב בית המשפט לשקול כל עניין הכרוך בחברה זו גם לאור אספקטים אלה."

הודעתי על החלטתי שלא לפרק את "כור". הפתרון החוקי שמצאתי היה די דחוק, ואולי לא היה עומד במבחן בבית המשפט העליון, אילו הוגש ערעור על החלטתי, אך הוא היה הפתרון הצודק.

החלטתי הפכה להיות מגדלור לחברות רבות אחרות במצב דומה, וגם להיות נושא ללימוד באוניברסיטאות, ולשפע מאמרים בספרות המשפטית.

במאמר פרשנות משפטי באותו עיתון שממנו ציטטתי, כתב פרופסור יוסי גרוס: "אין ספק כי בהחלטתו זו עשה בית המשפט צעד חשוב כדי לעצור פירוקים מיותרים, ופסקדין זה ישמש כשלב חשוב בשינוי המצב המשפטי לקראת חקיקת חוק שיאפשר הקפאת תביעות, ומתן אפשרות לחברות שנקלעו לקשיים למצוא הסדר מתאים, שיאפשר את שיקומן ולא את חורבנן."

הנה כי כן יריתי קודם את החץ, ורק אחר כך ציירתי את העיגולים.

לאחר החלטתי, אכן תוקנה פקודת החברות ברוח החלטתי, ונוסף בה סעיף המאפשר לבית המשפט לעשות את מה שאני עשיתי ללא חקיקה מתאימה.

לסיים: "כור" ניצלה מקריסה, תוך כמה שנים הפכה שוב לחברה מובילה בתעשייה ובמסחר במשק הישראלי.

כשפרשתי לגימלאות, שבע שנים לאחר מכן, ערכו חברי ב"דוטרי" ערב לכבודי. בני גאון, מנכ"ל של "כור", בא, וביקש רשות לעלות על הבמה, והודה לי בשם כל אלה שניצלו מאובדן כלכלי, שהיה מתרחש אילו כור הייתה קורסת סופית.

כפי שאמרת: אם בכביש "אל תהיה צודק, היה חכם", בשיפוט – לא די להיות חכם, צריך גם להיות צודק.

עו"ד נעמה זר כבוד – שותפה מנהלת
עו"ד שלומית משה – מחלקה מסחרית

ההכרה בגוף כמוסד ציבורי – האם לצמצם או להרחיב?

פורסם בעלון המלכ"רים של **פירמת BDO – זיו האפט**

להחליט באילו מקרים המטרה היא "מטרה ציבורית" ובאילו לא. הליכה של משרד האוצר במסלול השני מוזמנה, מטבע הדברים, מחלוקות לא מעטות באשר לפרשנות שיש ליתן ל"מטרה ציבורית". האם פרשנות מרחיבה או שמא מצמצמת?

ברי כי יש טעם טוב לפיו משרד האוצר יצמצם את הענקת הפטור מכוח המסלול השני, שכן – ללא פרשנות מצמצמת ייפרץ הסכר, ומשאבי המדינה יחולקו ללא בקרה. יחד עם זאת, חשוב להבהיר כי כיום אין תבחינים שלפיהם צועד משרד האוצר בבואו לעשות שימוש במסלול השני כאמור. עניין זה לבדו יש בו כדי להעלות חשש להפעלה מפלה של הסמכות המסורה בידיו של משרד האוצר.

לא מעטות הן העמותות שיש בידם כיום פטור, ואשר אינן עומדות בעקרונות המדיניות עליה מזהיר משרד האוצר.

כללו של דבר – הגם שלא נכון לתת פרשנות מרחיבה, במסגרתה יינתן פטור לעמותות ללא אבחנה, גם בשל העלות הגבוהה הכרוכה בהתנהלות מעין זו, הרי שלא ניתן להתיר מצב לפיו משרד האוצר כרשות מנהלית יפעל ללא תבחינים ברורים ואמות מידה קבועות וידועות בציבור ומראש. אישור, חיזוק ותמיכה לדברינו הנ"ל מצינו בדבריו של כבוד השופט א' ריבלין, כבג"ץ 10893/08, בעניין עמותת לויפסאנה בישראל נגד משרד האוצר, בהם קריאתו למשרד האוצר שעליו להסדיר את אופן מדיניותו בעניין זה, כפי שכבר התבקש לעשות לפני שני עשורים בעניין "חוקה לישראל" שם כבוד השופט המליץ למשרד האוצר לגבש קריטריונים ברורים, תוך שנה, על מנת לאיין את החשש מאפליה, ובמקביל – המליץ למשרד האוצר לערוך בדיקה האם כל הגופים שהחזיקו אז בפטור אכן עמדו בקריטריונים ובהצהרה של המשרד בסוגיה זו.

עמותות רבות מייחלות לקבלת מעמד של מוסד מוכר בעל פטור לפי סעיף 46 (א) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "הפטור"). פטור מסוג זה מקנה לתורמים את האפשרות להזכות על חלק מחוב המס שלהם בגין התרומה. דבר זה כידוע יש בו כדי להוות תמריץ לתורמים להרים תרומתם לעמותות – מחד, ומאידך, הוא מהווה מימון עקיף של פעילויות על ידי המדינה.

אמרנו "מייחלות" ולא בכדי, שהרי בחינת המספרים מעלה כי למעשה פחות מרבע מהעמותות המדווחות כמוסד ציבורי לפי סעיף 219 לפקודה מוגדרות ככאלה לפי סעיף 46 (א) לפקודה ומחזיקות את הפטור. האמור לעיל נובע בין היתר מן העובדה שלפיה על מנת שעמותה תזכה לקבל פטור, עליה ליפול לגדרי סעיף 219 לפקודה. ומה יש בו באותו סעיף 219 לפקודה שמונע מתן הפטור לכל עמותה ועמותה שהוגדרה ע"י רשויות המס כמוסד ציבורי? שני מסלולים נקבעו בסעיף 219 לפקודה לבחינה האם יש במטרות של גוף פלוני משום מטרה ציבורית:

האחר – רשימת מטרות שהחוק קבע – דת, תרבות, חינוך, עידוד התיישבות, מדע בריאות, סעד או ספורט.

השני – כל מטרה אחרת שאושרה על ידי משרד האוצר כמטרה ציבורית. יצוין כי שר האוצר מקמץ מאוד בהפעלת סמכותו לפי סעיף זה, והוא מפעילו אך ורק כאשר המטרה תשרת את הציבור הרחב, וכזו היא נטולת גוון פוליטי ויש לה אופי מתמשך ולא זמני, וכמוכן היא אמורה להיות מטרה שנועדה לשרת יעדים לאומיים.

עיננו הרואות: במסלול אחד נקבעה נורמה "אובייקטיבית", ובאחר – הנורמה היא "סובייקטיבית" ומעניקה למשרד האוצר את הסמכות ואת שיקול הדעת

עו"ד רפאל יולזר
שותף – מחלקת ליטיגציה

"ביתו של אדם הוא מקדשו"

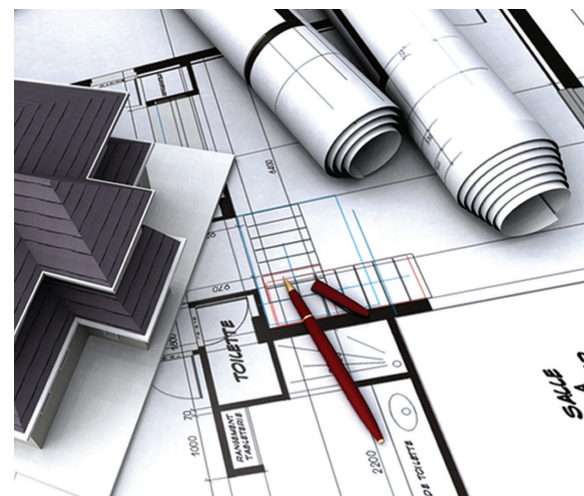
אחת מהפגיעות המוכרות בפרטיות הינה "פרסומו של עניין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם". מעשה שהיה – כך היה: לקוח שכר את שירותיו של אדריכל, לצורך תכנון בית מגוריו. בית המגורים היה יוצא דופן מבחינת גודלו, סוג החומרים ששימשו לבנייתו ועיצובו הייחודי, כך שניתן היה לקשר בין בית המגורים ללקוח המסוים. האדריכל שכר את שירותיו של סטודיו המתמחה ביצירת הדמיות ממוחשבות, על מנת ליצור הדמיה מלאכותית של העבודה האדריכלית בבית המגורים. הדמיות אלו פורסמו באתר האינטרנט של משרד האדריכל, ללא פרטים מזהים בנוגע ללקוח (בעל הבית) או כתובתו.

משנודע הדבר, עתר הלקוח לבית המשפט בבקשה לצו מניעה קבוע, שיאסור שימוש בתצלומים או בהדמיות המציגים את ביתו, בטענה כי הדבר מהווה פגיעה בפרטיותו.

בית המשפט המחוזי קיבל את תביעת הלקוח במלואה, ופסק כי פרטיותו נפגעה כתוצאה מחשיפת ביתו באינטרנט, וזאת משום שההדמיות מאפשרות להתרשם מאורח החיים בבית, מהרגליהם של הדיירים בו וממצבם הכלכלי. בית המשפט המחוזי שהעדיף את זכות הפרטיות של הלקוח על פני חופש העיסוק וזכויות הקניין הרוחני של האדריכל, נתן צו מניעה קבוע, שאסר על האדריכל ומשרדו לעשות כל שימוש בתצלומים או הדמיות של בית הלקוח.

האדריכל לא ויתר, וערער לבית המשפט העליון, שקיבל את הערעור בחלקו.

בית המשפט העליון דן במונח "צנעת חייו האישיים" שבחוק, וקבע שמצד אחד, מדובר בביטוי עמום, שגבולותיו אינם ברורים, ואילו מצד שני קבע, שאין

דם - מבצרו, זנם?

לקבל את הפרשנות לפיה יש הכרח לחצות רף גבוה ביותר של אינטימיות על-מנת להוכיח פגיעה בצנעה זו. עמדת בית המשפט העליון הייתה שמידע הקשור בביתו של אדם עשוי להחלט לבוא בגדר המונח "צנעת החיים האישיים", ולאור התפיסה, כי **ביתו של אדם הוא מבצרו** - בהחלט קיימת לאדם ציפייה סבירה כי פנים ביתו לא יפורסם לציבור הרחב ללא הסכמתו, ובגדרה של ציפייה זו הוא זכאי לממש את זכותו לפרטיות.

מנגד, דין שונה חל על הרמיות חוץ של הבית, שכן **חזיתו של בית חשופה ממילא לעוברי אורח ומצויה בעין הציבור**, ועל כן לא מתקיימת לגביה פגיעה בפרטיות. המעניין הוא שבית המשפט העליון קבע, שעל מנת שהפרסום יהווה פגיעה בפרטיות, יש להוכיח כי המידע מאפשר זיהוי של הלקוח, ולכן יש להנהיג מבחן לפיו אם יש אפשרות לבצע על סמך המידע שפורסם **"הנדסה חוזרת" (reverse engineering)**, קרי לשייך את המידע שפורסם לאדם מסוים - אזי יש לומר מלכתחילה, כי המידע הוא מידע מזהה המהווה פגיעה בפרטיות, גם אם פורסם מלכתחילה כאנונימי. על סמך מבחן זה הגיע בית המשפט העליון למסקנה, לפיה על אף ששמו של הלקוח לא נזכר, פרסום ההדמיות עשוי לאפשר את זיהויו באמצעים אחרים, נוכח המאפיינים המיוחדים הנוגעים לביתו, ועל כן ערך את האיוון הבא: צו המניעה יוותר על כנו ביחס לפרסום הדמיות פנים הבית באתר האינטרנט, אך אין מניעה, כי אלו תפורסמנה ביחס לחזית החיצונית של הבית, מאחר וזו מצויה ממילא בעין הציבור.

דקדקו אם כן מעתה, ואמרו: פנים ביתו של אדם - מבצרו.

עו"ד גדעון פישר

עו"ד בנימין (בנ'ג') לבנטל - שותף, מחלקה בינלאומית

הרשעה בעדות שקר במערכת המשפט הפלשתינאית תיושם בישראל?

פורסם ב- **ynet** news.com ביום 6.2.13

מקרה זה, מספק מבט מרתק אל נככי הפעילות ההדרית בין שתי מערכות המשפט, ומהווה מקרה נדיר בו המערכות הללו נדרשות האחת לממצאים שנקבעו בזו האחרת. תוצאה של הליך כזה תישא אף משמעות סמלית, אשר חורגת מתחומי המקרה הספציפי.

אם בית המשפט הישראלי יראה בפסק הדין הפלשתינאי כחלק בלתי נפרד מהראיות, תהיה לכך משמעות רבה ביחס לסוגיית ההכרה בפסיקה פלשתינאית לצורך הליך ישראלי. הכרה כזו תהווה משום העדפה (מתבקשת בנסיבות) של ממצא פלילי פלשתינאי על פני התרשמות השופט הישראלי בהליך האזרחי המקורי ממהימנותו של אותו עד.

מאידך, אם בית המשפט הישראלי ידחה את פסק הדין הפלשתינאי כראיה, הדבר יעביר מסר אחר לגמרי בסוגיית היחס של הערכאה הישראלית לזו הפלשתינאית. מבקרי קביעה שכוזו יאמרו (בצדק) שאבסורד שבית המשפט הישראלי

האם בית משפט ישראלי יבטל פסק דין ישראלי סופי, שהורה של פיצוי במיליונים לתובע, לנוכח פסק דין פלשתינאי שהרשיע עד מפתח במתן עדות שקר, עדות שנמסרה בהליך שהתנהל בבית המשפט הישראלי. זו משימה מאתגרת ומרתקת בטיפולנו בבית המשפט המחוזי בירושלים, בתביעה לביטול פסק דין אזרחי שניתן ופסק פיצוי לתובע על בסיס אותה עדות שקר. מדובר בעדות של עד מפתח שהיוותה אבן יסוד לצורך ההכרעה של בית המשפט הישראלי בהליך המקורי (ביהמ"ש המחוזי בירושלים וכן בערעור בבית המשפט העליון בשנת 2007).

בהליך המקורי, עמדה במרכז ההליך השאלה: האם הייתה או לא הייתה תאונה, ולמעשה האם תאונת הדרכים נגרמה על ידי רכב שהיה מבוטח (על ידי חברת הביטוח שאנו מייצגים כיום), או שמא התאונה הייתה תאונת עבודה במפעל, במעורבות של מלגזה לא מבוטחת.

אנו טוענים כיום מטעם חברת הביטוח, כי יש לבטל את פסק הדין המקורי, על בסיס פסיקת בית המשפט הפלשתינאי העליון ברמאללה מינואר 2012, אשר קבע כי העד המרכזי שהביא התובע בתיק המקורי בישראל, העיד עדות שקר בבית המשפט הישראלי ביחס לעניין זה, וכי בניגוד לעדות הכוזבת, לא אירעה התאונה בכפי שטען התובע. העד אגב, נידון למאסר בפועל.

כעת, על בית המשפט המחוזי בירושלים להכריע האם ההרשעה של בית המשפט הפלשתינאי ביחס לעדות השקר, מהווה ראיה חרשה, שאמורה לבטל את פסק הדין המקורי.

עו"ד הילה צאירי – מנהלת מחלקת דיני משפחה
עו"ד נועה אביב אסולין – מחלקת דיני משפחה

פורסם ב- ישראל היום
ביום 1.2.13

הקץ לעושק הגרושים?

כל הורה עם הילד. עוד הומלץ כי חישוב המזונות יבוצע על ידי רשם בית המשפט לענייני משפחה, שיקבע את שיעור התמיכה הכלכלית וחלוקתה בין ההורים, ורק במקרים שבהם תועלה טענה כי מתקיימות נסיבות חריגות המצריכות סטייה מהנוסחה, כגון: הכנסה שאינה מרווחת לרשויות המס – יובא הדבר להכרעת בית המשפט. להמלצות ועדת שיפמן – יתרונות רבים; ראשית, קביעת נוסחה קבועה אחידה אשר תיצור ודאות משפטית בקרב בני הזוג, וכן תחסוך התדיינויות משפטיות רבות וסבוכות, שנית, הדבר יסייע בפתרון חוסר השוויון הצורם הקיים כיום, במקרים בהם אבות ממשיכים לשאת בנטל דמי המזונות, שעה שהאם בעצמה יכולה לתרום כלכלית – אך אינה מחויבת בכך על פי חוק. לדעתנו המלצות הוועדה מבורכות, ויש לקוות שיהפכו לחוק ולא יישארו כהמלצה בלבד על שולחן הכנסת, אולם על כך ייתן מענה רק בקרנציה של הכנסת הבאה.

שווה עם האם, כך שהילדים יהיו בחזקתם מחצית מהזמן, וילוו עימם גם באמצע השבוע. טענת אבות אלה הינה כי בעת שהילדים שוהים עימם, הם מכלכלים אותם ודואגים לכל מחסורם, ובכל זאת מחויבים בתשלום מזונות לאם, דבר הגורם לכפל תשלום ולקריסה כלכלית. גם בעניין זה אין אחידות בין השופטים השונים, אשר חלקם גורסים כי במקרים אלה יש להפחית את שיעור המזונות, וחלקם חולקים על כך. בשנת 2006 הוקמה ועדת שיפמן, שמטרתה הייתה לבחון את נושא מזונות הילדים, ולקבוע סטנדרטים אחידים לעניין תשלומם. נקודת המוצא היא ששני ההורים יהיו אחראים לביטחונם הכלכלי של ילדיהם באופן יחסי להכנסותיהם, תוך שקלול זמני שהייה של הילדים עם כל אחד מההורים. הוועדה המליצה לקבוע נוסחה מתמטית פשוטה, קבועה וברורה אשר תחול על כל בני הדתות ואשר תהיה מבוססת על מספר מרכיבים עיקריים: שיעור הכנסת כל אחד מההורים, הותרת הכנסה פנויה למחיית כל אחד מההורים וזמן השהות של

מזונות ילדים היוו מאז ומתמיד את אחת המחלוקות העיקריות בקרב בני זוג בהליכי גירושין. במדינת ישראל נפסקים מזונות ילדים על פי הדין הדתי של הצדדים, היינו, כאשר שני בני הזוג יהודים, ייפסקו מזונות הילדים בהתאם להלכה היהודית, אשר מטילה חובה אבסולוטית על האב לזון את ילדיו, גם במקרה בו האם משתכרת יותר ממנו או שהיא בעלת נכסים רבים, דבר אשר הופך שכיח יותר ויותר בעידן המודרני, בו גם נשים מפתחות קריירה ומשתכרות משכורות נאות. אם שני בני הזוג מוסלמים, יחול הדין השרעי, אשר בין היתר קובע כי ילד אשר נולד מחוץ לנישואין, אינו זכאי למזונות מאביו. בנוסף, קיים הבדל בפסיקת גובה המזונות בין השופטים בבתי המשפט השונים, וכן בין הערכאות השונות, כך, למשל, בבית הדין הרבני בדרך כלל ייפסקו מזונות נמוכים יותר מאשר בבית המשפט לענייני משפחה. כמו כן בעידן החדש של ימינו, ישנם אבות רבים אשר מבקשים לגדל את ילדיהם באופן

עו"ד דפנה פישור – שותפה
ד"ר אליהו וינוגרד – שותף

בית ריק שאין גרים בו – מה דינו לעניין ארנונה?

"רשאית" היא כי על העירייה לקבוע שלבית ריק היא תיתן את מלוא ההנחה שנקבעה בתקנות. (אותו ניסוח נאמר בתקנות גם לגבי הנחות לנכים ולקשישים, שלגביהם ברור שהעירייה חייבת להעניק להם את ההנחה).
החלטת העירייה, אפוא, להעניק את ההנחה רק לששה חרשים התיימרה לשנות את הוראות התקנות – דבר שהיא לא הוסמכה לעשות.
ועדת הערר, שבפניה הבאנו את הטענות, החליטה לקבלן, ולחייב את העירייה להעניק לה את מלוא ההנחות עד לתום שלוש שנים שבו יהיה הבית ריק.
העירייה הגישה ערעור לבית המשפט לעניינים מינהליים, שטרם התברר.
אם בית המשפט יקבל את טענותינו של פלונית, יהיה זה תקדים שיחייב את העירייה להחזיר לכל מי שנשללה ממנו ההנחה מעבר לשישה חרשים את הכספים ששילם ביתר לתקופות שמעבר לששה חרשים.

כמחוקק לעניין זה, והיא החליטה בסמכותה זו לקבוע פטור לששה חרשים בלבד, ולא להעניקו לתקופות הנוספות שנקבעו בתקנות.
בערר שהגשנו בשם פלונית טענו כבאי כוחה כי טעות בפי העירייה. התקנות הללו הותקנו מכוח חוק ההסדרים, אשר קבע חד משמעית כי העירייה "לא תפחית" את תשלומי הארנונה, אלא רק לפי מה שייקבע בתקנות. כאשר הותקנו התקנות, הן היו צריכות בראש ובראשונה לבטל את האיסור שבחוק, ולכן קודם כל קבעו כי העירייה – "רשאית", וכך למעשה ביטלו את האיסור שהיה בחוק להפחתת תשלומי הארנונה. לאחר מכן משמעות המלה

מעשה בפלונית ובעלה שקנו בית ישן וביקשו היתר לשיפוצים בו. עד אשר הוועדה נתנה את היתר הבניה חלפו כשנתיים, ולאחר קבלתו ארכו השיפוצים עוד כחצי שנה. בכל אותו זמן עמד הבית בשממונו.
פנתה פלונית לעירייה וביקשה פטור מארנונה לכל התקופה שבה היה הבית ריק עד לתחילת השיפוצים, אולם העירייה העניקה לה פטור מארנונה של 100% למשך ששה חרשים בלבד. יצוין כי התקנות שהוציא שר הפנים קבעו שהעירייה רשאית להעניק הנחות, בשעורים נמוכים יותר, כל עוד הבית ריק, אך לא יותר משלוש שנים. העירייה סרבה לתת הנחות נוספות אלו. הנימוק היה שהעירייה, בהחלטת מועצתה, החליטה לקבוע שהיא תעניק את ההנחה למשך ששה חרשים בלבד. היא הסתמכה על נוסח התקנות ובמיוחד על הנאמר בהן כי העירייה **"רשאית"** להעניק פטור, וב"כ העירייה טען, בערר שהגשנו בשם פלונית, כי הביטוי **"רשאית"** פירושו שהעירייה, הוסמכה

עו"ד רם תורן – שותף, מחלקה מסחרית
עו"ד ענבל אהרן – מחלקה מסחרית

האם רצוי שמבקר הפנים בחברה ציבורית יהיה עובד הארגון המבוקר, או רצוי דווקא מבקר חיצוני?

פורסם בביטאון איגוד החברות הציבוריות

את אותו תהליך של דירקטוריון ובעיקר של ועדת ביקורת, באופן דומה לזה שקיים לגבי הפסקת כהונתו של רו"ח מבקר שהנו, על פי חוק, חיצוני ובלתי תלוי בחברה.

עם זאת, ועל אף היתרונות שמנינו להיותו של מבקר פנים עובד החברה, קיימת דעה, כי היותו מבקר פנימי מעלה את החשש, כי ערך האובייקטיביות ייפגע ועבודת הביקורת תהיה שולית ובלתי מורגשת, שכן היותו של אדם עובד ארגון מפתחת אצלו, באופן טבעי, סולידריות ונאמנות לארגון, אשר מקשים על העברת הביקורת הנדרשת. לדעת רבים, ניטרול החשש, יכול להיות מושג באמצעות הנחיה שפרסמה הרשות לניירות ערך שמטרתה היתה גילוי בדבר היקף הפעילות ותקינות העסקת מבקר הפנים ופעולתו, ובתוך כך, גילוי אודות זהותו של מבקר הפנים, ניסיונו, השכלתו, הכללים המקצועיים לפיהם הוא פועל, היקף עבודתו, מועדי הגשת דוחות הביקורת, מועדי הדיון בממצאיו, האם הינו עובד התאגיד או מעניק שירותים חיצוני, האם ניתנה לו גישה חופשית בלתי אמצעית למערכות המידע של התאגיד, לרבות נתונים כספיים.

הרשות לניירות ערך סבורה, כי תוצר הלוואי של הצורך בגילוי – צפוי להיות תמרוץ הארגון והמבקר לפעול ביתר שאת בתחום ביקורת הפנים, ובכך לסייע ולהגן על ציבור המשקיעים. כלומר, התשובה לשאלה מה עדיף אינה חד משמעית.

יודגש, כי עמדתה של לשכת המבקרים הפנימיים-ישראל, הינה – כי בעוד שהעסקת אדם בארגון מפתחת אצלו סולידריות ונאמנות לארגון, שתוביל לעשייתו את עבודת הביקורת, שבסופו של דבר הינה לטובת הארגון, בצורה תקינה וטובה, הרי ש"נאמנותו" של נותן שירותים חיצוני מתפזרת על פני לקוחות נוספים, המעלה חשש להיווצרות ניגוד עניינים.

נכון להיום, במגזרים רבים קיימת הנחיה כי מבקר פנים יהיה עובד ארגון ולא נותן שירותים חיצוני.

הינו בעל גישה מהירה וקלה יותר למאגרי החברה השונים, לעומת גורם חיצוני נותן שירותים. זאת – מחשש לדליפת מידע רגיש לארגון אל מחוצה לו. בשל סיבה זו, תוגבל גישתו של גורם חיצוני למידע, יותר משל עובד פנימי. כמו כן, בהיותו מבקר פנימי בחברה – ההנחה היא כי עבודתו תהיה תמיד תקיפה יותר, מאחר והוא אינו בגדר "אורח" בארגון. בנוסף, על פי המצב החוקי כיום, היכולת להפסיק את מתן שירותי הביקורת על ידי נותן שירותים – קלה יותר לעומת המקרה בו מבקר הפנים הינו עובד הארגון, שכן, חוק החברות וחוק הביקורת הפנימית קובעים תהליך מורכב להפסקת כהונת מבקר פנים, אשר אינו נדרש במקרה של נותן שירותי ביקורת חיצוני. על

פי חוק החברות, לצורך הפסקת כהונת מבקר פנים יש לקבל את הסכמתו, או לחילופין את החלטת הדירקטוריון וועדת הביקורת (אשר הנה גוף בלתי תלוי בזכות הדירקטורים החיצוניים החברים בה) וכל זאת לאחר שניתנה למבקר ההזדמנות להשמיע את דבריו.

לעומת זאת, ההתקשרות עם נותן שירותי ביקורת פנים חיצוני יכולה להיות מלכתחילה לתקופה מוגבלת, ויכולה להיפסק לאלתר בהחלטת הארגון, כאשר סביר, כי ככל שירצה נותן השירותים בחידוש או בהמשך ההתקשרות עימו – ינהג "בירכה" עם הארגון בביקורתו לשם קבלת אהדתו. יציז, כי ניתן לשנות זאת, באמצעות שינוי חוק החברות שיקבע, כי גם לשם הפסקת כהונת מבקר פנים שהינו חיצוני לחברה – יש לעבור

כל גוף ציבורי, לרבות חברה ציבורית, חברה לתועלת הציבור וחברה פרטית שהיא חברת איגרות חוב, חייב בקיום ביקורת פנימית. הביקורת הפנימית הנה פעילות מעין שיפוטית, שעניינה בדיקה והערכה עצמאית ואובייקטיבית של תהליכים ופעולות שנעשים בארגון, לרבות תהליכי בקרה, מיפוי הסיכונים וניתורם וממשל תאגידי. על הביקורת הפנימית לבדוק את תקינותן של פעולות הארגון ושל נושאי המשרה וממלאי התפקידים בו – בהיבטי שמירה על החוק, ניהול תקין, טוהר מידות, חיסכון ויעילות.

בעת עבודתו, על אף כפיפותו להנהלת החברה, ועל מנת לשמור על האינטרס הציבורי ועל האינטרס של מקבלי השירותים מהגוף המבוקר ו/או המשקיעים בו, על מבקר הפנים לגלות אובייקטיביות רבה, ונאמנותו צריכה להיות בראש ובראשונה לחוק.

ברשות לניירות ערך סבורים כי השוק מייחס אמינות גבוהה יותר לחוות דעתם של "שומרי הסף" של החברות, בהם מבקר הפנים ורו"ח מבקר, משום שיש להם תמריץ קטן יותר לשקר או להטעות את המשקיעים.

חוק הביקורת הפנימית, תשנ"ב-1992 לא קבע האם המבקר יהיה פנימי –

עובד החברה או אדם חיצוני אשר ייתן לה שירותים. במקרה של רו"ח מבקר, נקבע חד משמעית בחוק החברות, כי רו"ח המבקר יהיה "בלתי תלוי בחברה, במישרין או בעקיפין". על כן – מה עדיף – מבקר פנימי שהנו עובד חברה או אדם חיצוני שנותן לחברה שירותי ביקורת פנים?

כאשר מבקר פנימי הנו עובד הארגון המבוקר, קרי: חלק בלתי נפרד מהארגון בו הוא מכהן, ולא נטע זר בו כמו נותן שירותים, הדעת נותנת, כי ההתייחסות של הארגון ואנשיו לביקורת הפנימית הנה חיובית יותר, ורואה בביקורת – ככזו שתפקידה לתקן ליקויים בתפקוד הארגון לטובתו, ולא רק על מנת להוכיח את הארגון טעויותיו וכשליו. זאת ועוד, מבקר פנים שהינו עובד הארגון,

עו"ד שרון דיין
מחלקת ליטיגציה

כולנו חיילים

בשם המשמעת הצבאית. הכל חוקי, הכל לגיטימי, הכל כשר – מכיוון שהכל בשם המשמעת הצבאית. רק כדי לסבר את האוזן, לפני כמה שבועות פורסם מקרה בו חייל הורשע בבית דין צבאי בשימוש במולקולה סינתטית תחליפית לחומר הפעיל בקנאביס, שלא מנויה בפקודת הסמים המסוכנים, ולכן לא הייתה אסורה לשימוש לפי חוק. אם לא די בהרשעתו, הרי שגם הוטל עליו מאסר לריצוי בפועל. בבסיס ההרשעה והאישום היו טעמים הנעוצים במשמעת הצבאית. הזוי. ודוגמא זו הנה אחת מיני רבות. אפשר להתווכח אם למשמעת הצבאית מקום לגיטימי במערכת פלילית, אבל עלינו להיות מודעים לכך שזו המציאות המשפטית בצבא. בעידן שיח הזכויות, שבו כל אורח מודע לזכויותיו ונחוש לממשן, יש להיות "ערניים" גם לתחומים, שעל פניו, מצטיירים כרחוקים ופחות מאיימים, אך בפועל, יכולים לגעת לכל אחד ואחד מאתנו. גם אם השתחררנו.

פלילית לכל דבר ועניין. היא מחילה על עצמה את חלקו הארי של הקודקס הפלילי החל על אזרחי המדינה, ומאמצת באופן מלא גם את דיני הראיות החלים במערכת בתי המשפט "הרגילים". ואולם, לדיני הצבא נופך ייחודי, שאינו חל על אזרחים רגילים ואינו קיים באזרחות – המשמעת הצבאית. רובנו מבינים ומודעים לכך שהמשמעת הצבאית קיימת ומושרשת בדיני הצבא, אבל כולנו טועים במשמעות הנלוות לשילובה במערכת דינים זו. בשם המשמעת הצבאית אפשר לעשות הרבה: אפשר להרחיב את רף האכיפה, על ידי העמדה לדין של נאשמים גם בעבירות שבמערכת האזרחית לא היו מביאות לנקיטה בהליכים; אפשר להחמיר בענישה, על ידי הטלת רכיבי ענישה שחומרתם ומשכם זרים למערכת האזרחית; אפשר להקצין את עילות המעצר, באמצעות השמת חיילים במעצר גם במקרים בהם באזרחות לא הייתה נפתחת חקירה פלילית בכלל; ואפשר להגדיל את סיכויי ההרשעה, על ידי לחיצת הנאשם להודות בכתב אישום מינורי, ביחס לכתב האישום במקור, שנופח

בניגוד לדעת רבים, דיני הצבא רלוונטיים לכולנו. במשך שנים ייצגתי מאות רבות של חיילים שהסתבכו במערכת הצבאית, היא המקבילה למערכת הפלילית החלה על האזרחים במדינה. ראיתי ולמדתי, שבמקרים רבים, לא היה מדובר בנאשמים "טיפוסיים" שרואים בטלוויזיה, אלא דווקא באוכלוסייה נורמטיבית – חיילים וחיילות צעירים, בנים למשפחות "רגילות", מילואימניקים שנשאבו לפרק זמן קצוב, אך קריטי, למערכת הצבאית הקשוחה והזרה להם, קצינים ונגדים, המתפרנסים למחייתם כמו כולנו, וכו' – אשר מצאו עצמם, ביום בהיר אחד, בפני שופט. כולם הפכו ברגע לנאשמים, רק מפני שטעו לחשוב, כמו רבים, שמערכת המשפט הצבאית איננה רלוונטית לכולנו. כולם המעיטו בכוחה לשאוב גם מי שאינו מועד לעבריינות. לעניות דעתי, הסיבה לכשל התפיסתי הזה נעוץ בייחודיותה של מערכת המשפט הצבאית. **מערכת המשפט בצבא היא אמנם מערכת משפט**

עו"ד דן שוורץ
מנהל המחלקה המוניציפאלית, ביקורת פנים ודיני ספורט

הקונפליקטים בשנת בחירות ברשויות המקומיות

להבטיח כי השימוש בלשכה יהיה מצומצם וסביר. עריכת אירועים וסיורים: אירוע שהינו בחסות העירייה ובעל אופי פוליטי – ייחשב הדבר כתעמולת בחירות אסורה. מאידך, אין איסור על עריכת סיורים מקצועיים ואירועים המוניים, הכל בהתאם לאופי האירוע, קיומו של צורך, התנהלות הרשות בשנים שקדמו ועוד. קליטת עובדים: גם בשנת בחירות, יש לקלוט עובדים חדשים ולאיים תקנים. מאידך, הדבר עלול להתפרש כחלק מתעמולת בחירות. משכך, נקבע מדרג שהינו קשיח ככל שמועד הבחירות קרב, וזאת כדי ליצור איוון בין הצורך בקליטת העובדים לבין מועד הבחירות. מומלץ כי הרשות המקומית תיעזר בשנת הבחירות בליווי משפטי חיצוני המתמחה בתחום דיני הבחירות. ובתחומים בהן היא מחויבת תקבל את חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה. כך יובטח, כי הרשות המקומית תפעל בהתאם להוראות החוק, בעוד ראש הרשות ימשיך בעשייה, וזאת מבלי להסתכן, חלילה, בסנקציות פליליות ובחייב אישי.

והעומד בראשה בשנת בחירות, בהסתמך על החקיקה, הפסיקה ובאמצעות הנחיות היועץ המשפטי לממשלה וחוזרי מנכ"ל משרד הפנים (ההוראות חלות לא רק על הרשויות המקומיות אלא גם על התאגידים העירוניים). להלן דוגמאות בודדות, שאינן ממצות, לקונפליקטים הנובעים מהתנהלות הרשות המקומית והעומד בראשה בשנת בחירות: פרסום: אינטרס הרשות המקומית הוא לפרסם את פועלה. מאידך, חל איסור על שימוש, במישרין או בעקיפין, בכספים או באמצעים של הרשות המקומית לשם תעמולת בחירות. האיסור משתרע על כל סוגי הפרסום, לכן יש לוודא כי הפרסומים – על פי תוכנם, אופיים, מועדי פרסומם ומהותם – לא נועדו בפועל לשמש תעמולת בחירות למי שעתיד להתמודד בבחירות. שימוש בלשכת ראש הרשות: בכל מערכת בחירות עולה טענה כי ראש הרשות עושה שימוש בלשכתו לצרכים פוליטיים. לא ניתן למנוע מראש הרשות מלהשתמש בלשכתו. יחד עם זאת יש

הבחירות לרשויות המקומיות עתידות להתקיים ביום ג' 22.10.2013. שנת הבחירות רוויה לא אחת במאבקים פוליטיים, כאשר ראש הרשות מבקש להמשיך בעשייה, וזאת כחלק מהמנדט שניתן לו, ומנגד, המתמודדים מולו – מבקשים להצר את צעדיו, בין היתר באמצעות שיתוק עבודת הרשות המקומית. הרשות המקומית והעומד בראשה נדרשים להבטיח כי הרשות המקומית תמשיך ותתנהל בצורה שוטפת, בעשייה לטובת התושבים, תוך הקפדה יתרה, שהרשות המקומית לא תיקח חלק במערכת הבחירות, למעט פעולות שהוטלו עליה על פי דין לצורך ארגון הבחירות. רצונו וחובתו של ראש הרשות להבטיח את המשך שגשוגה של הרשות המקומית, עלולה להתפרש כהתנהלות שמטרתה לנצל את המנגנון העירוני לצורך האדרת שמו וקידום מעמדו, על חשבון הקופה הציבורית, דבר העלול להוות אף עבירה פלילית. על מנת ליצור את האיוון הראוי, נקבעה המסגרת הנורמטיבית להתנהלות הרשות המקומית